Just saba peale olin selle tühja loomale astunud. Ta ei saanud mulle küll midagi paha teha — aga mu õnneotsimine — mu abielu — Wiiu, kõik jäiwad sinna paika. Päraft ma nutsin. Aga kui ema, kes enne mind koolilt oli koju jõudnud, mulle nukral meelel jutustas: „Kooli Hans“ olnud koguni pabas tujus, könelenud minu isaisa ilmategemisest ja hulgustest ja ei tea mis weel, ning et minust ja Wiiust paari'ei wõida saada, seal olin üsna rabuline.

Sina olid sellesama päewa ööse külast ära täinud.

Mina läksin paari nädala pärast ka nagu sa ju tead, Kalda sepa juure. Sest sel ajal oli sepalööts ja tulewurin wäga mu meele päraft. Wiiul oli ju igal juwel enne punane kleit. See punane kleit tahtis mult mu mõistuse röõwida ja kui ma ei eksi, übelt teiselt ka — ääst punane tuluke, see andis mulle mu mõistuse jälle tagast. Õõldakse, armastus olla kui tuluke! Hm, tulukesel suurem wägi hoopis, seda nägin omast käest selgeste ära.

Ja Wiiu, mis tal wiga on sest, et wanamees teda meile kummagile ei soowinud?

„Ega tal wiga ole küll kedagi. Tal on ka wististe ühe naese kohta liig mebeline waim. Üks tark naesterahwas. Aga wanamehe süü see ju ükst pole, et Wiiu wanaks tüdrukuks jäi.“

Pole, pole! Aga see on kergem öelda. Wiimati on ju, kui süüst ülepea köneleme, meil kõigil kolmel süüd. Sina läksid ära, soowisid tüdrukut mulle; mina läksin ära, soowisin sulle. Tulime tagast ja soowisime ikka sõnalausumata teda teine teisele. Wiiu waatas ise ka kord ühe kord teise peale, ei teadnud isegi keda pidi wõtma. Nii oleme wanaks saanud mina oma ääst ääres, sinna weski mürinal ja Wiiut õnnistawad külanaesed, et ta nende tütred kuduma ja õmblema õpetab ning waesematel tütarlastel weimewakka täidab.

„Nii ta on.“ A. Soone.

Dr. Elias Lönnrot †. Wana ja elatanud aulik on rahu leidnud. Soome wanem mees, kuulsam selle wennasmaa poeg lahkus ülemasse rahuriiki minnes siit maa pealt 7. Märtsil 1884. Sähärdusi mehi ei nüüdsa koga

ükskukt, siin ja seal üks sugulane ja sõber: terwe maa leinab, kannab kurbdust oma kadunud wenna, oma kadunud poja pärast. Terwe Soome maa lõunast põhjani ning läänest idaserwani oli üks leina koda. Isa lahkus isamaalt, lapsed pidiwad kurwastama. Aga seda isa oli Jumal armull lasknud oma maapealse töö truuiste ja laialisel mõõdul õpetada. Ta ei lahkunud enneaegu, ega ootamata. Wana ja elatanud, pani ta enese wäsimusest puhkama. Ta ei jätnud oma lapsi, see on oma isamaad mitte pärandusela. Pärandus pole ka mitte igapäine, mammon, mis iga waras warastab ning iga rõõwel rõõwib. Sellest waimust, mis Jumal laulikule oli armul kinkinud, on ta pisut oma omastele pärandada jätnud kirjades, mis ta kirjutanud. Kui see õnneks on antud, siis wõib juba üks ainus töö mehe mälestust mitme põlwele kinnitada. Elias Lönnrot on palju tööd teinud kirja põllul ja muidu — surmatunnini oli ta agar toimetuses — kõik wõib ära kustutatud ja hääwitatud saada, üks töö, üks nimi jäägu ja Lönnroti nimi jääb ka; see töö on „**Kalewala**“ nime all Lönnrotile auu ning tänu, Soome rahwale aga ühe kauni wanapõlwe mälestuse toonud, millesse Soomlased kui ühte peeglisse wõiwad waadata. „Kalewala“ näitab Soomlastele lihtsal, kui ka luulelikul näul wana tugewat Soome rahwa tüwi ja sisemist tuuma. Kui Soomlased oma olewiku teritatud silmal ja teadmise teel tahawad tunda saada, siis peawad nad „Kalewast“ esmalt enda minewiku uurima. Lönnrot on neile tulewaseks teekäiguks kauni kaasawara kokku pannud. Hingagu ta põrm rahus haua sees!

Nikolai Aleksandrowitsh, Suurwürst Trooni-pärija. 6. Mai kuul 1884 oli terwel Wene riigil röömupidu. Nikolai Aleksandrowitsh, Suurwürst Trooni-pärija sai sel päewal kui oma 16. sündimise päewal täis ealiseks tunnistatud. Meie Eestlased palwetasime kõikide teiste Wene riigi kodanikkudega sel üli wäga tähtsal päewal Kõige Wägewama trooni ees, et Tema mõistust, wäge ja terwist annaks noorele Suurwürstile tema kõrgete wanemate röö-

Eesti-rahwa Kasuline Kalender 1885.lk. 32